

புறநானூற்றில் கைம்பெண் நிலை The Status of Widow in Purananuru

Ms. Ariyarethnam Aneja¹

Abstract

It is noteworthy that women of first few centuries AD in the history of Tamil literature popularly known as Sankam period, were subjected to various forms of oppression. The songs of the 'Purananuru', one of the eighteen Greater Texts of the Sangam period, show generally underlines the denial of rights to womenfolk, and expose many of the atrocities committed against women and widows, in particular. This study examines how women in general and widows, in particular, were subjected to oppression, reviews the above literature of the Tamil life to identify the sort of oppression, and points out its merits and demerits based on the above text. The study seeks to explore whether the widows willingly accepted the oppressive practices imposed on them. It seeks to expose the tragic state of widows and to make clear what the life of widows was like in the Sangam era. It draws support from various editions of the original textbook, other literatures from Sangam period, texts generally related to Tamil thought, which are available in print and the web.

Keywords: Discriminations, Purananuru, Sangam Period, Tragedy, Widow

ஆய்வு அறிமுகம்

எம்முன்னோர்கள் என அறியப்படுகின்ற தமிழ் புலவர்கள் அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுக்கங்களையும் மரபுகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் மற்றும் இன்னும் பல இன்னோரின் விடயங்களையும் வெளிப்படுத்தும் இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் அழியாச்சின்னங்களாக, பண்டைய சொத்துக்களாக எமக்காக விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இத்தகைய தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகவும் பழமையானவை சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். சங்க இலக்கியங்கள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என இரு பிரிவாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. எட்டுத்தொகையுள் அடங்கிய ஒரு தொகை நூல்தான் புறநானூறு. இந் நூலில் சங்ககாலப் பெண்களின் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பெண்களின் வாழ்வியல் குறித்து பல இலக்கிய நூல்களில் காணமுடிகின்றது. அதில் புறநானூறு முக்கிய இடத்தினை பெற்றுக்கொள்ளுகின்றது. பெண்ணியம் பேசும் இக்காலச் சூழலில்கூட பெண் அடக்குமுறைக்குள்ளாக்கப்பட்டவளாக இருக்கின்றாள். இருப்பினும் எந்த பெண்ணிய கோசங்களும் இல்லாத அக்கால கட்டலங்களில் உருப்பெற்ற தமிழ்

¹ Temporary Assistant Lecturer, Department of Philosophy & Value Studies, Faculty of Arts & Culture, Eastern University, Sri Lanka. Email: anejaariyarethnam@gmail.com

இலக்கியங்களில் உள்ள பெண் புலவர்களின் நிலை ஆச்சரியமானது. இது தமிழர் பாரம்பரியம் பெண்ணிற்கு முன்னுரிமை வழங்கியுள்ளது என்பதனையே எமக்கு பறைசாற்றி நிற்கின்றது.

சங்க இலக்கியமான புறநானூறு; சங்கப் பெண்கள் கற்புநெறி, கல்வி, வீரம், காதல், விருந்தோம்பல் ஆகிய அனைத்துப் பண்பிலும் சிறந்து விளங்கினர், அத்தோடு புலமை வாய்ந்தவர்களாகவும் விளங்கினர் போன்ற விடயங்களை எமக்கு தெளிவுபடுத்தினாலும் அக்காலத்தில் பெண்கள் போற்றப்பட்ட அதே நேரம் கைம்பெண்களுக்கு (கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு) பல்வேறு வேதனைக்குரிய விடயங்களும், உரிமை மீறல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன என்பதனையே இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையானது தெளிவுபடுத்த முயல்கின்றது.

ஆய்வின் நோக்கம்

புறநானூறு என்ற இலக்கியத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கைம்பெண்களின் நிலைப்பாட்டினையும் அவர்களுடைய பண்புகளையும் எடுத்துக்காட்டுவதோடு அதனூடாக அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ள உரிமை மீறல்களை எடுத்துக்கூறுவதனை நோக்கமாகக் கொண்டதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது. அதாவது புறநானூறு இலக்கியம் பெண்மையை போற்றும் விதத்தினையும் அதேநேரம் கைம்பெண்களை அடக்குமுறைக்கு உட்படுத்தியிருக்கும் விதத்தினையும் குறித்த ஒரு பார்வையாகவும் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

ஆய்வுப் பிரச்சினை

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த தமிழர்களின் உலகியல் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைப் பதிவேடாகவும், ஒப்பு இல்லாத உயர்ந்த இலக்கியமாகவும் புறநானூறு விளங்குகின்றது. அரசியல், கல்வி, அறம், அறிவியல் ஆகிய துறைகளிலும் இலக்கியம், இசை போன்ற நுண்கலைகளிலும் அன்றைய தமிழரின் நிலை பற்றி அறிய புறநானூறு பெரும் உதவிபுரிகின்றது. அன்பு, அருள், நட்பு, வீரம், மானம், ஈகம் (தியாகம்), ஈகை போன்ற பண்புகளில் அக்காலத் தமிழர் சிறந்து விளங்கியதைப் புறநானூறு எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அந்தவகையில் புறநானூற்றில் கணவனை இழந்த பெண் எவ்வாறு சித்தரிக்கப்படுகின்றாள்?, இவ் இலக்கியத்தில் கணவனை இழந்த பெண்கள் மதிக்கப்படுகின்றார்களா?, புறந்தள்ளப்படுகின்றார்களா?, கைம்பெண்கள் குறித்த பிற்போக்கான பார்வையினை எவ்வாறு நீக்கிக்கொள்வது? என்பதே ஆய்வுப் பிரச்சினையாகும்.

ஆய்வுக் கருதுகோள்

தமிழர் சிந்தனை வரலாற்றில் பெண்ணியம் பல நூல்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் சங்க இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான புறநானூற்றில் கணவனை இழந்த பெண்களின் நிலை

வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பினும் புறநானூற்றில் ஆண்மையவாத சிந்தனைகள் காணப்படுவதுடன் பெண்களின் உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆய்வின் மூலங்களும் முறைகளும்

இவ் ஆய்வு பகுப்பாய்வு முறையியலின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பிரச்சினை சார்பாக எழுத்துருவிலுள்ள ஆக்கங்களில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களையும், தமிழர் இலக்கியமான புறநானூற்றில் கணவனை இழந்த பெண்களின் நிலையையும் தற்காலத்தில் அதன் ஏற்புடமையினையும் மற்றும் அதிலுள்ள குறைபாடுகளையும் பொருத்திப்பார்த்து பகுப்பாய்வு செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

இவ் ஆய்வுக்கு முதலாம் நிலை மூலமாக புறநானூறு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் நிலை ஆய்வு மூலங்களாக புறநானூறு தொடர்பான நூல்கள், ஆய்வு கட்டுரைகள், பெண்ணிய சிந்தனைகள் பற்றிய கட்டுரைகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தமிழர் மெய்யியல் அறிமுகம்

உண்மையை விசாரிக்கத் தொடங்கும் போது மெய்யியல் தொடங்கி விடுகின்றது. காண்பன எல்லாம் மெய்யென்று கருதிக்கொண்டிருந்தவர் காண்பன எல்லாம் மெய்யா?, காண்பன மட்டும் தான் மெய்யா என சிந்திக்கத் தொடங்கிய கணமே மெய்யியலின் ஆரம்பம் அடித்தளமாகிவிட்டது எனலாம். மெய்யியல் பிரதானமாக அறிவாராய்ச்சியியல் (Epistemology), புலன்கடந்த பொருளியல் (Metaphysics), அறவியல் (Ethics), அழகியல் (Aesthetics) என நான்கு பெரும் பிரிவுகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இது ஆராயும் துறைகளின் அடிப்படையில் இன்னும் பல இன்னொரு துறைகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டமைந்த ஒரு பெரும் துறையாக உள்ளது.

இதிலே தமிழர் மெய்யியல் எனும் பிரிவும் சமகாலத்தில் முக்கியம் பெற்ற பிரிவாக உள்ளது. பண்டைய காலத்திலிருந்து அறிவை தமிழர்கள் முதன்மைப்படுத்திய விதத்தினையும் அதனை கேள்விக்குட்படுத்திய விதத்தினையுமே தமிழர் மெய்யியல் என்பது எடுத்தாழகை செய்கின்றது. இது தமிழ் மொழியின் சொல்வளம், திண்மை, பேசுபொருள்கள், பண்பாடு, மரபு, நாகரிக ஒழுங்கு ஆகியவற்றை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதோடு தமிழர் தம் வாழ்வில் தோன்றிய இலக்கியங்களையும் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தி இவற்றின் சிறப்புக்களையும் தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்டி தன் விமர்சன ஆய்வினைத் தொடர்ந்து செல்லும் ஒரு பரப்பாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது.

தமிழர் சிந்தனையில் பெண்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என உலகப் பொது உடமை போற்றிய தமிழரின் பெண்ணியச் சிந்தனை தொடர்பாக ஆராய வேண்டியது அவசியமாகும். அந்தவகையில் பண்டைய தமிழர் சிந்தனையில் பெண்கள் சமுதாயத்தில், கல்வியில், ஒழுக்கத்தில், அரசியலறிவில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் தெரிந்துகொள்ளலாம். சங்ககாலத்தில் ஆண் புலவர்களுக்கு நிகராக பெண் புலவர்கள் இலக்கியத்தில் திறன் மிக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். பெண்களை குறிப்பிடும் வகையில் சங்ககாலப் புலவர்கள் மாதர், பெண், நல்லார், ஆயிலை, அணியிழை, மென்சாயலர், பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை போன்ற பெயர்களை இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியங்களில் பெண்பாற் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவர்கள் எழுதிய பாடல்கள் அடங்கிய ‘அகநானூறு, புறநானூறு, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, பொருநராற்றுப்படை, நற்றிணை’ போன்ற இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட சொற்களிலிருந்தே பெண் புலவர்களின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி போன்றவற்றில் உள்ள பெண் பாத்திரங்களில் சிறப்புமிக்க பெண்கள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, மாதவி, கவுந்தியடிகள், தேவந்தி போன்றவர்களின் வரலாறுகள் பல பெண்களின் மாண்புகளை உயர்த்துவதாக அமைந்திருக்கின்றன. அவ்வையார், காக்கைப்பாடியார், நக்கண்ணையார், வெள்ளி வீதியார், நப்பசலையார், வெண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் குறிஎயினி, மதுரை ஓலைக் கடையத்தார், காவற்பெண்டு, ஆதிமந்தி முதலானோர் புலவர்களாக இருந்து இலக்கியத் தொண்டாற்றி உள்ளனர்.

இவர்கள் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தோங்கியது மட்டுமல்லாமல் அரசரவைகளிலும் அங்கம் வகித்தனர். ஆண் புலவருக்கு நிகராகப் புலமை பெற்றிருந்தார்கள். அரசனுக்கு ஆலோசனைகள் கூறும் மந்திரியாகவும், தூது சென்று வெற்றியுடன் திரும்பும் மதிநுட்பம் கொண்ட தூதுவராகவும், புலமையுடன் சமுதாயத்தைத் திருத்தும் ஆளுமைத்திறன் கொண்டவராகவும் இருந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியம் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்து போர் புரிந்த ஜான்சி ராணியைப் போன்று பல வீரப் பெண்மணிகளும் வாழ்ந்துள்ளனர். நாட்டுப்பற்றுடைய வீரம் செறிந்த கருத்துகள் நிறைந்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார் பொன்முடியார். ஓளவை பாடிய பாடல்கள் சங்க நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவை, சிறந்த நீதி கூறுவதாக உள்ளன. அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, புறநானூறு போன்றவைகளில் பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள் மிகுதியாகும்.

“மங்கையராகப் பிறப்பதற்கே நல் மாதவம் செய்திடல் வேண்டும் அம்மா!” என்று கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை பாடியதற்கமைய பெண்கள் உலகம் போற்றும் மாபெரும் சக்தியாக பண்டைய காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை போற்றப்பட்டுள்ளார்கள். அதற்காக பல வழிகளிலும் அவர்கள் உழைத்துள்ளார்கள். சங்ககாலத்தில் மட்டுமல்லாமல் தற்காலத்திலும் கல்வி,

மருத்துவம், சட்டம், பொறியியல் என அனைத்துத் துறைகளிலும் பெண்கள் தடம் பதித்துள்ளனர் என்றே கூற வேண்டும்.

புறநானூறு

தமிழ் இலக்கியப் பகுப்பினை பொதுவாக பதினெண்மேற்கணக்கு நூல்கள், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என வகைப்படுத்துவர். இதில் சங்ககாலத்தில் எழுந்த சங்க இலக்கியங்கள் அதாவது பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள் பிரதானமாக எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என இரு பிரிவாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. எட்டுத்தொகையுள் அடங்கிய ஒரு தொகை நூலாக புறநானூறு காணப்படுகின்றது. இது புறப்பாட்டு, புறம், நந்தா விளக்கம் என்றும் வழங்கப்படும். தொகை என்றால் தனித்தனிப் பாடல்களின் தொகுப்பு என்று பொருள். மனிதனின் அகவாழ்க்கை ஒழுக்கமான காதலைத் தவிர, அவனுடைய மற்ற வெளி உலகவாழ்க்கை ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் புறத்திணை எனப்பட்டது. அவனது வீரம், கல்வி, கொடை, நட்பு, அறம், ஆட்சி போன்ற சமூகம் தொடர்பான ஒழுக்கங்கள் எல்லாம் புறத்திணையில் அடங்கும். புறத்திணை பற்றிய நானூறு பாடல்களின் தொகை நூல் என்பதால் இது புறநானூறு என்று பெயர் பெற்றது.

இந்நூலைத் தொகுத்தவர் பெயரும், தொகுப்பித்தவர் பெயரும் தெரியவில்லை. இதனை ஜி.யு.போப் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பாக்களின் அடி வரையறை 4 அடி முதல் 40 அடி வரை உள்ளன. இந்நூலில் உள்ள நானூறு பாடல்களில் ஒன்று கடவுள் வாழ்த்து. 267, 268 எண் கொண்ட இரு பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. இவற்றிற்குப் பின்னால் உள்ள பல பாடல்களின் சொற்களும் அடிகளும் சிதைந்து உள்ளதால், முழுமையான வடிவில் இல்லை. வேறு வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த பல புலவர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பாகப் புறநானூறு உள்ளது. பாடப்பட்டவர்கள் பலரும் பல்வேறுபட்ட காலங்களில் வாழ்ந்தவர்கள். அகவற்பா வகையைச் சேர்ந்த இப்பாடல்கள், 150க்கும் மேற்பட்ட புலவர்களால் எழுதப்பட்டவை. இவர்கள் அனைவரும் ஒரே சமூகத்தையோ நாட்டையோ சார்ந்தவர்கள் அல்ல.

அகநானூறு என்னும் தொகை நூலுக்கு ஒரு தொகுப்பு முறை பின்பற்றப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். அதைப்போல் இந்த நூலுக்கும் ஒரு தொகுப்பு முறையை நூலைத் தொகுத்தவர்கள் பின்பற்ற முயன்றுள்ளனர். கடவுள் வாழ்த்து, அடுத்து மூவேந்தர்களான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றிய பாடல்கள், அடுத்து வேளிர்கள் என்னும் குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் பற்றிய பாடல்கள், அவற்றை அடுத்துப் போர் பற்றிய பாடல்கள், இறந்தவர்களுக்கான இரங்கல் பாக்கள், உலகியல் நிலையாமை பற்றிய பாடல்கள் எனப் புறநானூறு தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு பாடலின் கீழும் பாடப் பெற்றவர், பாடியவர், பாடல் உணர்த்தும் திணை, துறை போன்ற குறிப்புகள் உள்ளன.

இதனை அரசன் முதல் எளிய குயவன்மகள் வரை பல்வேறு நிலைகளில் இருந்த ஆடவரும் பெண்டிருமான புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். மகளிரும் கல்வி, கேள்விகளில் சிறந்த புலவர்களாக

விளங்கி உள்ளனர். புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இருந்து சங்க காலத் தமிழர்களின் இலக்கியப் படைப்பாற்றலையும், வீரம், கல்வி, கொடை, ஆட்சித்திறன், வாழ்க்கை பற்றிய மெய்யறிவு, மக்கள் வாழ்க்கை நிலை போன்றவற்றையும் அறிய இயலும். அத்தோடு பெண்கள் மங்கல அணி அணிதல், இறந்தவரைத் தாழியில் கவிழ்த்தல், நடுகல் நடுதல், நட்ட கல்லைச் சுற்றி மயிற்பீலி அணிவித்து மது வார்த்தல், கணவனை இழந்த பெண்கள் அணிகளைக் களைந்து கைம்மை நோன்பு நோற்றல், உடன்கட்டையேறல் போன்ற பழக்க வழக்கங்களையும் 10 வகை ஆடைகளையும், 28 வகை அணிகலன்களையும், 30 படைக்கலக்கருவிகளையும், 67 வகை உணவுகளையும் எடுத்து இயம்புகின்றன. பால் மணம் மாறாத பச்சிளம் குழந்தைக்கு கையில் வேல் கொடுத்து போருக்கு அனுப்பும் மகளிர், முறத்தால் புலியை விரட்டும் மகளிர் எனப் பெண்களின் வீரத்தையும் போற்றுகின்றன. அக்கால சமூக நிலையைக் காட்டும் கண்ணாடி என புறநானூறு விளங்குகிறது.

கைம் பெண்கள்

சங்ககால வழக்கின்படி கணவனை இழந்த பெண்களைக் கைம்பெண்கள் என்று வழங்கினர். கணவன் இறந்த பின்னர் பெண்கள் கணவனுடன் தங்கள் உயிரையும் மாய்த்துக் கொண்டனர். அல்லது அப் பெண்கள் கைமை நோன்பு நோற்று தமது வாழ்க்கையைக் கழித்தனர். கணவன் இறந்தவுடன் மனைவி தேர்ந்தெடுக்கும் வாழ்வு முறை அல்லது வாழ்வை இழக்கும் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அவளுடைய கற்பொழுக்கம் அடையாளம் காணப்பட்டது. அதனைக் கொண்டே அவளின் கற்பு நெறி சோதிக்கப்பட்டது. அதனடிப்படையில் மூவகை கற்பொழுக்கம் பேணப்பட்டது. (சேதுராமன் 2014)

முதலாவதாக கணவன் இறந்தவுடனேயே தன்னுடலில் உயிர் தங்காது உடனுயிர் மாய்தல் என்னும் தலைக்கற்பு ஒழுக்கம் பேணப்பட்டது. இதுவே முதன்நிலைக் கற்பாகவும் பார்க்கப்பட்டது. இக்கற்பு நெறி உயர்குடி மகளிரின் மனதைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டிருந்ததை அறியமுடிகிறது. அடுத்து இடைக்கற்பு, கணவன் இறந்ததும் 'சான்றோர்' முன்னிலையில் அவனுடைய ஈமத்தீயில் விழுந்து உயிர் விடுதல். அதாவது உடன்கட்டையேறி உயிர் விடுதல் ஆகும். மூன்றாவதாக கடைக்கற்பு என அழைக்கப்படும் கற்பொழுக்கம் பேணப்பட்டது. அதாவது கணவன் மறைவுக்குப் பின்னர் உலகியல் இன்பங்களைத் துறந்து கைம்மை நோன்பு நோற்றலை கடைக்கற்பு எனவும் அடையாளப்படுத்தி நடைமுறைப்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர்.

கணவனை இழந்த பெண்களை, கழிகல மகளிர் (புறம்,280), பருத்திப்பெண்டிர் (புறம்.125), தொடிகழி மகளிர் (புறம்.238), கைம்மை (புறம்.125, 261), உயவறமகளிர் (புறம்.246) என்ற பெயர்களில் புறநானூற்றில் வழங்கியுள்ளமையினை காணமுடிகின்றது. (சேதுராமன் 2014)

கைம்மைக் கோலம்

கணவனை இழந்த பெண்கள் தம் கணவனை இழந்தது போலவே தம் ஒப்பனைகளையும் இழக்க வேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. கணவனை இழந்து வாழும் பெண்கள் மங்கலப் பொருள்களை

நீக்கி வாழ வேண்டும். வளையல் அணிதல் கூடாது, அணிகலன்களை அணிதல் கூடாது, தம் முடிந்துள்ள கூந்தலைக் களைய வேண்டும் என்று சமுதாயம் வலியுறுத்தியது.

வெளிமான் என்ற மன்னன் இறக்க அவனுடைய உரிமை மகளிர் தங்கள் கைகளில் அணிந்திருந்த வளையல்களை உடைத்தெறிந்தனர். இதனால் அவர்களது கைகளின் கவின் குறைந்து பார்ப்பதற்கு வெறுமையாகக் காட்சியளித்தன என்று பெருஞ்சித்திரனார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை புறநானூற்றில் 237, 238 பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற (புறம்.237. 10-12)

தொடிகழி மகளிரின் தொல்கவின் வாடி (புறம்.238. 5-7)

மற்றும் கரிகாற் பெருவளத்தான் மறைந்ததன் பின்னர் அவனது உரிமை மகளிர் தாங்கள் அணிந்திருந்த அனைத்து அணிகலன்களையும் களைந்து பெருந்துயருற்றனர். இதனை அவனது இறப்பினைக் கண்டு கலங்கிய கருங்குமுலாதனார் எனும் புலவர் புறநானூற்றின் 224 பாடலில் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பூ வாட் கோவலர் பூவுடன் உதிரக்

கொய்து கட்டுஅழித்த வேங்கையின்

மெல்லியல் மகளிரும் இழை களைந்தனரே (புறம்.224 15-17)

நெடுஞ்செழியனே நீ படையெடுத்துப் பகைவரை அழிப்பதால், பகைவர்களது மனைவியர் கைம்மையை மேற்கொள்ளவேண்டி விளங்கித் தோன்றும் ஆற்றின் கரிய தலைமுடியினைக் களைந்தார்கள் என்று கைம்பெண்கள் கூந்தலைக் களைந்ததை கல்லாடனார் புறநானூற்றின் 25 ஆவது பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

மெய்ம் மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்

ஒள்ளுதல் மகளிர் கைம்மைகூர

அவிர் அறல் கடுக்கும் அம்மென்

குவை இருங் கூந்தல் கொய்தல் கண்டே (புறம்.25 10-14)

பெண்களுக்கு அழகு தருவது நீண்ட கூந்தல். பெண்கள் அழகுடன் வாழ்வதையே விரும்புவர். மேலும் நன்கு சுவையான உணவை உண்ணவும் விரும்புவர். வாழ்க்கையில் இதனை விரும்பாதார் யாருமில்ர். ஆனால் கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு நல்ல உணவு உண்பதற்கோ, தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்கோ கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டது. தலைவன் ஒருவன் போரில் புண்பட்டு இறக்கும் நிலையில் உள்ளான். இதனைப் பார்த்த தலைவி கணவனை இழந்த பெண்களின் நிலையை நினைத்துப் பார்க்கிறாள். அவளது உள்ளத்தில்,

யானும்

மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்நீர்வார

தொன்று தாம் உடுத்த அம்பகைத் தெரியல்

சிறுவெள் ஆம்பல் அல்லி உண்ணும்

கழிகல மகளிர் போல

வழி நினைந்திருத்தல் அதனினும் அரிதே (புறம்.280)

என்ற கழிகல மகளிரின் துன்பமான, தலையை மொட்டையடித்துக் கொள்ளல், ஆம்பல் மலர்களிலிருந்து கிடைக்கும் அரிசியை சமைத்து உண்ணல் ஆகிய காட்சிகள் எழுகின்றது. தனது வாழ்வாதர உரிமையை இழந்து வாழ்வதற்கு அவளது மனம் இடம் தரவில்லை. அதனால் அவள் இறக்கத் துணிகிறாள்.

கணவனை இழந்த மகளிர் நிலையை அழகற்ற வீட்டிற்கு ஒப்பிட்டுப்பாடி பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட உரிமை மீறலைத் தெளிவுறுத்துகிறார் ஒரு புலவர். இத்தகைய உரிமை மீறல்,

அந்தோ எந்தை அடையாப் பேர்இல்

.....

நிரை இவண் தந்து நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை இமன்மையின் புலம்பி

கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையறக் கலங்கிய

கழிகல மகடுஉப் போலப்

புல்லென்றனையால் பல்லணி இழந்தே! (புறம்.261)

எனப் புறநானூறில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு கணவனை இழந்த பெண்கள் கூந்தல், வளையல், அணிகள் ஆகியவற்றை இழந்து பொலிவிழந்து காணப்பட்டனர். அவர்களின் அழகற்ற நிலையானது அழகற்ற இல்லம் போன்று காணப்பட்டது. இத்தகைய கைம்பெண்களின் அவல நிலையை,

நிரை இவன் தந்து, நடுகல் ஆகிய

வென்வேல் விடலை இன்மையின் புலம்பி

கொய்ம் மழித் தலையொடு கைம்மையறக் கலங்கிய

கழிகல மகடுஉப் போலப்

புல்லென்றனையால் பல்லணி இழந்தே (புறம்.262)

என்று வாள்போரில் வீழ்ந்தவனைப் பார்த்து வருந்தி ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடுகின்றார்.

கணவனை இழந்த பெண்கள் நல்லுணவு உண்பதும்கூட சமுதாயத்தால் மறுக்கப்பட்டது. தலைவனை இழந்து, பொலிவிழந்து காணப்பட்ட இல்லத்தைப் பார்த்த புலவர், மாளிகையே, புதல்வருடைய தந்தை தனியிடத்தையுடைய புறங்காட்டை அடைந்தான். தாளிக்கும் ஓசை

மிகுந்த திரண்ட துவையலுடன் கூடிய உணவு இரவலரை மேற்செல்லாது தடுத்துத் தன்னிடம் வருமாறு செய்யும் வாயிலினையும் தன்னால் காக்கப்பெறுவோரின் கண்ணீரைத் தடுத்து மாற்றிய குளிர்ந்த மணமுடைய பந்தலையும் உடையதாய் முன் விளங்கின. அத்தகைய இடத்தில் மயிரைக் களைந்தும் சிறிய வளையலை நீக்கியும் அல்லியரிசியாகிய உணவுண்ணும் மனையிவியுடன் நீ இருந்து பொலிவழிந்தாய் என்று தாயங்கண்ணியாரின் புறநானூற்றின் 250 பாடல் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

குய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்
இரவலர்த் தடுத்த வாயில், புரவலர்
கண்ணீர்த் தடுத்த தண்நறும் பந்தர்
கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி
அல்லி உணவின் மனவையொடு இனியே
புல்லென்றனையால் வளம் கெழுதிருநகர்
வான்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டும்
முனிந்தலைப் புதல்வர் தந்தை
தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே (புறம்.250)

பாயின்றிப் படுத்தல், உப்பில்லா கீரை உணவை உண்ணல் உள்ளிட்ட துன்பங்களைக் கைம்பெண்கள் அனுபவித்த கொடிய நிலையினைப் பெருங்கோப்பெண்டின் பாடல் தெளிவுறுத்தியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. பூதப்பாண்டியன் இறந்தவுடன் அவனது மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு பெருந்துயருற்றாள். தன் கணவன் இறந்த பின்னர் உயிர்வாழ்வதா? என்று கருதி தீப்பாய்ந்து உயிர்விடத் துணிந்தாள். அப்போது கைம்மைத் துயர் எத்தன்மையது என்பதை புறநானூற்றின் 246 ஆவது பாடல் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றது.

அணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட
காழ்ப்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது
அடைஇடைக் கிடந்த கைபிழி பண்டம்
வெள்ளட் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
வேளை வெந்தை வல்சி ஆக
பரற் பெய்பள்ளிப் பாய்இன்று வதியும்
உயவல் பெண்டிரேம் அல்லேம்மாதோ
பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரிதாகுகதில்ல. எமக்கு எம்
பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென. (புறம். 246)

சான்றோரே! அணிலின் மேலுள்ள வரிபோல் வரியை உடைய வெள்ளரிக்காயை அரிவாளால் அரிந்து இடப்பட்ட விதை. அவ்விதை போன்றதும் நல்ல வெண்மையான மணம்மிகுந்த நெய் தீண்டப்படாததும், கீரை இடையிடையே பயின்று கையால் பிழிந்து கொள்ளப்பட்டதுமான நீர்ச்சோற்றுத்திரள். அதனுடன் வெண்மையான எள்ளுத்துவையலுடன் புளியுடன் சமைத்த வேளைக்கீரையையும் வேகவைத்து உணவாகக்கொண்டு உண்பர். கைம்மை மகளிர் இவற்றை உணவாகக் கொள்வதுடன் பருக்கைக் கற்கள் அமைந்த படுக்கையின் மீது பாயின்றிக் கிடப்பர். இத்தகைய கைம்மை நோன்பால் வருந்தும் பெண்டிராக யாம் விளங்கமாட்டோம். சுடுகாட்டில் உண்டாக்கியதும் கரிய விறகால் அடுக்கப்பட்டதுமான பிணப்படுக்கை உமக்கு அரியதாக இருக்கலாம். ஆனால் எங்களுக்குப் பெரிய தோளையுடைய எம் கணவன் இறந்தபிறகு மொட்டின்றி நிறைந்த இதழ் மலர்ந்த தாமரையை உடையதும் நீர் செறிந்ததுமான பெரிய பொய்கையும் தீயும் ஒரு தன்மைத்தே ஆகும் என்று கைம்பெண்களின் துயரைத் தெளிவுறுத்துகின்றாள்.

கைம்பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள்

பெண்கள் உரிமையுடன் வாழ்ந்த சங்க காலத்தில் பல்வேறு பெண்ணுரிமை மீறல்களும் நிகழ்ந்துள்ளன. கணவனை இழந்த பெண்கள் சமுதாயத்தில் இழிவாக நடத்தப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் ஏனைய பெண்களைப் போல் இயல்பான வாழ்க்கையினை வாழ முடியாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். பெண்களே கணவனுடன் இறந்துள்ளனர். பெண்களுக்கே கைம்மைக் கோலத்திற்குரிய வாழ்க்கை நடைமுறைகள் வகுத்துரைக்கப் பெற்றன. மனைவியையிழந்த ஆடவர்கள் கைம்பெண்களுக்குரிய வாழ்க்கை வாழவில்லை. கைம்மைத் துன்பத்தில் ஒப்பனை நீக்கம், உணவு நீக்கம், பழக்கநீக்கம் என்ற மூன்று நிலைகள் காணப்படுகின்றன. (சேதுராமன் 2014)

கணவனை இழந்த மகளிர் அணிகலன்களை அணிதல் கூடாது. கணவன் இறந்த பின்னர் அவர்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. அழகுதரும் அணிகலன்களை அகற்றி விடுதல் வேண்டும். கைகளில் உள்ள வளையல்களை கழற்ற வேண்டும். ஆனால் ஆண்கள் தங்களது மனைவியை இழந்தபோது அவர்களுக்கு இதுபோன்ற நிலை ஏற்படவில்லை.

கைம்பெண்களுக்கென்று தனியான உணவு, தனியான வாழ்க்கை முறைகள் ஆகியவற்றை சமுதாயம் உருவாக்கி கணவனை இழந்த பெண்களின் உரிமைகளைப் பறித்தது. இதனைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தெளிவுறப் பதிவு செய்துள்ளன. இலக்கியம் என்பது காலக் கண்ணாடி என்பதற்கேற்ப சங்க காலத்தில் நிலவிவந்த சமுதாயத்தின் உயர்வுகளை மட்டுமன்றி பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளையும் புறநானூறு பிரதிபலிக்கின்றது.

கணவனை இழப்பது அரசியாக இருந்தாலும் சரி, சராசரிப் பெண்ணாக இருந்தாலும் சரி இந்த அவல நிலைக்கு உட்பட்டாகவேண்டியவர்களாகவே இருந்தனர். மனைவியை இழந்தபோது பெண்களுக்கு நிகழ்ந்ததைப் போன்ற சடங்குகள் ஆண்களுக்கு நிகழவில்லை. இது அச் சமூகத்தில் நிலவிய ஆணாதிக்கத் தன்மையினையே வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றது.

கணவனை இழந்த பெண்கள் நீண்ட தலைமுடியுடன் இருத்தல் கூடாது. அவர்கள் தங்களது தலையினை மழித்துக் கொள்ளவேண்டும். பாயோ, பிறவோ விரித்துத் தூங்கக் கூடாது. வெற்றுத் தரையில் துயில வேண்டும். அவர்கள் உப்பில்லாத வெறும் கீரை உணவை உண்டு வாழ வேண்டும் என்பன போன்ற நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். இவ்வாறு அந்நியதிகளுக்குக் கட்டுப்படவில்லையெனில் இறத்தல் வேண்டும். இது அவர்களுக்கிருந்த வாழ்வியல் உரிமையினையே மறுத்துள்ளது என்பதனை எமக்குக் காட்டுகின்றது.

பூதப்பாண்டியன் இறந்தவுடன் அவனது மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு எரியில் விழுந்து இறக்கத் துணிகிறாள். (புறம் 246) இவ்வாறான கொடுமை நிலையினை பெண்கள் தாமாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பது இதன் மூலம் தெளிவாகின்றது. சமுதாயம் கைம்பெண்களுக்கென்று ஒதுக்கியிருந்த இந்த இழிநிலைகளைத் தவிர்க்கவே அவர்கள் உடன்கட்டையேறும் அளவிற்கு சென்றுள்ளார்கள் என்பதனை இதன்மூலம் நாம் அறியலாம். இது அவர்கள் சுதந்திரமாக செயற்பட முடியாமல் இருந்த கையறுநிலையினை எமக்குக் காட்டுகின்றது.

சுதந்திரமாக அனைத்து உரிமைகளையும் பெற்று வாழ்ந்துவிட்டு அவ்வுரிமைகள் அவளிடமிருந்து பறிக்கப்படும்போது அல்லது உரிமைகள் மறுக்கப்படும்போது பெண்ணானவள் கையறுநிலையில் (எதுவும் செய்ய இயலாத நிலையில்) இறக்கத் துணிகிறாள். இதற்குப் புறநானூற்றின் 246, 280 ஆகிய பாடல்கள் சான்று பகர்வனவாக அமைந்துள்ளன.

கணவனை இழந்த பெண்கள் மறுமணம் புரிந்து கொள்வதற்கு கூட இடம்தராமல் அவர்களின் சுதந்திரம் முழுமையாக ஒடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் வாழ்வியல் உரிமைகளும் மறுக்கப்பட்டதோடு அவர்கள் சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டவர்களாகவும் பார்க்கப்பட்டுள்ளனர். இதனை புறநானூற்றின் பாடல்கள் வழியே எம்மால் அறிந்து கொள்ள இயலும்.

முடிவுரை

குடும்ப நிலை என்று மட்டுமல்லாமல் சமுதாய நிலைகளிலும் கணவனை இழந்த பெண் பலவிதமான சிக்கல்களுக்கு உள்ளாகின்றாள். இந்நிலை இன்றுவரை தொடர்கின்ற ஒன்றாகவேதான் இருக்கின்றது. இருப்பினும் ஆரம்ப காலங்களுடன் ஒப்பிடும் போது இன்றைய பெண்கள் சுதந்திரமாகவும், உரிமையுடனும் செயற்பட முடிகின்றது. கணவனை இழந்த பெண்கள் மறுமணம் செய்து கொள்வதற்கும் வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்படுகின்றன. பெண்கள் வெளி இடங்களிற்குச் சென்று தமது தொழில் வாய்ப்பினையும் அமைத்துக்கொள்ள முடிகின்றது. பெண்கள் தமது தெரிவுச் சுதந்திரத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டு தற்கால சமூகத்தில் செயலாற்ற முடிகின்றது. பெண்களுக்கான சுதந்திரம் என்பது பிறரால் வழங்கப்படுவதில்லை மாறாக பெண்களே தமது சுதந்திரத்தை அனுபவித்துக் கொள்வதற்கு தகுதியானவர்கள்.

எவ்வாறு இருப்பினும் ஆரம்ப காலங்களில் கற்புக்கும் பாசத்திற்கும் கட்டுப்பட்டுப் பெண்கள் தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டுள்ளனர். மற்றும் ஆரம்பகால சமூகம் பெண்ணை பல சூழ்நிலைகளில் கட்டுப்படுத்தி வைத்து, அவளது உணர்விற்கு மதிப்பளிக்காமல் செயற்பட்டுள்ளது. விஷேடமாக கைம்பெண்களுக்கு வாழ்வுரிமை, மறுமண உரிமை,

சுதந்திரமாகச் செயற்படும் உரிமை போன்ற உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டிருக்கும் நிலையினையும் புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களின் வழியாக அறிய முடிகின்றது. இலக்கியங்கள் சங்ககாலத்தில் சிறப்பு பெற்றுக் காணப்படினும் பெண்ணிற்கு மதிப்பும், உரிமையும் வழங்கியிருப்பது போன்ற ஒரு போலி மாயத்திரையினை உருவாக்கி வந்துள்ளமை தெளிவாகிறது. மகளிர் பல துறைகளிலும் பங்கு கொண்டு முன்னேறிவரும் இக்காலத்தில் மேற்கூறியது போன்ற பொய்யான சம்பிரதாயங்கள், மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைக் களைந்து, மகளிரின் முன்னேற்றம் குறித்து புறநானூறு கூறும் விடயங்களை ஏற்றுக் கொண்டு இறுதிவரை முன்னேறுவதற்கு பெண்கள் முயற்சிக்க வேண்டும் என்பது இவ்வாய்வின் முடிவாகிறது.

பரிந்துரை

தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற ‘பெண்’ எனும் பாத்திரப்படைப்பு தொடர்பான முழுமையான புரிதலினை சமூகத்தின் மத்தியில் கொண்டுசெல்ல வேண்டியுள்ளது. அவ் இலக்கியங்கள் முன்வைக்கும் பெண்களின் உரிமைகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டி நல்லனவற்றை எடுத்துக்கூறும் அதேநேரம் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்டுள்ள கொடுமையான நிலையினையும் தெளிவுற எடுத்துக்கூறியாக வேண்டும். ‘பெண்மை’, ‘தாய்மை’ தொடர்பான பாரம்பரிய கருத்துக்கள் தொடர்பாக மிகவும் நுட்பமான மதிப்பீட்டினையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

அன்றைய காலம் தொடக்கம் இன்றைய காலம் வரையிலும் கணவனை இழந்த பெண்கள் பல்வேறு தாக்கங்களுக்குள்ளாகி வந்திருக்கின்றார்கள் என்பதனை எடுத்துக்கூறுவதன் மூலம் பெண்களுக்கு ஆற்றப்பட்டிருக்கும் உரிமை மீறல்களையும், அவர்கள் இழிவாக நடத்தப்பட்டிருப்பதையும் எடுத்துக்காட்ட முயற்சிப்பதன் மூலம், எதிர்கால சமூகம் இந் நிலையிலிருந்து பெண்களை மீட்க முயற்சிப்பதற்கான அடித்தளத்தினை உருவாக்க வேண்டும்.

இலக்கியங்கள் கூறும் நல்ல விடயங்களை வெறுமனே எடுத்துக்கூறுவதோடு நின்றுவிடாமல் அவற்றில் இருக்கும் குறைபாடுகளையும் விமர்சிக்கும் ஆற்றலுள்ள சமுதாயத்தை உருவாக்கும் வகையிலான விமர்சனப்பார்வையுடனான ஆய்வுக்கட்டுரைகளை ஊக்குவிக்கும் வகையில் செயற்பட வேண்டியதும் சிறந்த புரிதலுள்ள சமூகத்தை உருவாக்க வழிவகுக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

உசாத்துணை

Parimanam, A.M. & K. V. Palasubramaniyan (2004). Puranaanuru Moolamum Uraiyum. New Censuary Book House, Chennai.

Pope, G.U (1894). Purananooru Mollamum Uraiyum. Chennai.

Prema, E. (2001). Pen Marapilum Ilakkiyaththilum. Tamil Book Center, Chennai.

Sanmukanaathan, A (2002). Sanga Ilakkiya Aaivukal, Semmamadu Pathippakam, Colombo.

Sivananthamoorthy, K (2012). Saivasiththantham–Thamizhar Meyyiyal. Puththoor Ampal Veliyeeddakam, Jaffna.

Swaminatha Iyer, U.V (1985). Purananooru Mollamum Uraiyum. Tamil University, Tanjavur.

Sethuraman, S. (2014). Sanga Ilakkiyangalil Kaimpenkal. Thinnai. <https://puthu.thinnai.com/சங்க-இலக்கியங்களில்-கைம-2>

Diamond Tamil. [online] available at:

http://www.diamondtamil.com/education/sangam_literature/ettuttokai/purananuru/purananuru144.html#.W-uXq1QzbIV [Accessed 10.03.2022].

Tamil Surangam. [online] Available at:

http://www.tamilsurangam.in/literatures/ettuthogai/purananooru/purananooru_277.html [Accessed 15.03.2022].